

Til § 329

Bestemmelsen er en videreførelse af en tilsvarende bestemmelse i den gældende lov om udstedere af elektroniske penge. Bestemmelsen gennemføres herudover inden for rammerne af EF-direktiver på det finansielle område, jf. bilag A.

Det foreslås, at forslagens §§ 240, 242, 244, 245 og 249 om inddragelse og opløsning finder tilsvarende anvendelse for udstedere af elektroniske penge.

Finanstilsynet har, jf. § 249, mulighed for at udstede påbud, iværksætte sanktioner og forbyde en udenlandsk udbyder med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, fortsat at udøve virksomhed her i landet.

Finanstilsynet skal først søge at bringe lovovertrædelserne til ophør gennem påbud og sanktioner efter denne lovs bestemmelser. Hvis det ikke hermed lykkes at bringe overtrædelserne til ophør, og foranstaltninger, iværksat af hjemlandets tilsynsmyndigheder, derudover ikke har haft den ønskede virkning, kan Finanstilsynet forbyde udbyderen at udøve virksomhed her i landet. Bestemmelsen kan også ramme grovere overtrædelser af markedsføringsloven.

Finanstilsynet kan, jf. § 244, anmelde betalingsstandsning, hvis hensynet til de ikke-indløste elektroniske penge tilsiger dette.

Efter bestemmelsen, jf. § 240, skal opløsning af udstederen besluttes af generalforsamlingen. Denne regel svarer til aktieselskabsloven § 116, stk. 1. Tilsynet har endvidere mulighed for at sætte en frist for likvidationen.

Bestemmelsen indeholder, jf. § 242, regler, der skal sikre, at likvidationen af en udsteder gennemføres af personer, der er udvalgt af økonomi- og erhvervsministeren.

Bestemmelsen sikrer, jf. § 245, at Finanstilsynet kan indgive konkursbegæring, hvis udstederen bliver insolvent. Finanstilsynet kan herefter i tilfælde af en uundgåelig konkurs begrænse tabene for de personer, der har ikke-indløste elektroniske penge. Bestemmelsen giver herudover Finanstilsynet ret til at deltage i den videre behandling af konkursen.

Til § 330

Bestemmelsen er en videreførelse af en tilsvarende bestemmelse i den gældende lov om udstedere af elektroniske penge.

Bestemmelsen stiller krav om Finanstilsynets tilladelse før to udstedere eller et pengeinstitut og en udsteder sammenlægges.

Til § 331

Bestemmelsen er en videreførelse af en tilsvarende bestemmelse i den gældende lov om udstedere af elektroniske penge.

»Fortrolige oplysninger«, jf. § 116, skal forstås meget vidt. Eksempelvis vil kundernes navne og adresser være omfattet. Bestemmelsen suppleres af tavshedspligtsbestemmelsen i eksempelvis aktieselskabsloven og lov om behandling af personoplysninger.

Til § 332

Bestemmelsen er ny.

Det foreslås at erstatte de gældende tilsynsbestemmelser og delegations- og klagebestemmelser med en henvisning til forslagens generelle kapitler om tilsyn og delegations- og klagebestemmelser. Kapitlerne finder anvendelse med de fornødne tilpasninger for udstedere af elektroniske penge.

Der er ikke herved tilsigtet nogen materielle ændringer.

*Afsnit X**Til kapitel 20**Til § 333*

Bestemmelsen er en delvis videreførelse af en tilsvarende bestemmelse af den gældende lov om sparevirksomheder.

Bestemmelsen definerer i *stk. 1* den virksomhed, der udløser kravet om en tilladelse som sparevirksomhed.

Bestemmelsen opretholder det gældende krav om, at de modtagne midler anbringes på anden måde end ved indsættelse i et pengeinstitut.

I forhold til den gældende bestemmelse er bestemmelsens opbygning og systematik ændret med henblik på at opnå samme opbygning og systematik, som i tilladelsesbestemmelserne i forslagens kapitel 5.

Sparevirksomheder adskiller sig fra pengeinstitutter ved, at sparevirksomheder ikke kan foretage udlån. Hvis virksomheden udover den virksomhed, der er defineret i bestemmelsen yder lån for egen regning, som ikke er omfattet af forslagens § 8, stk. 3, skal virksomheden have tilladelse som pengeinstitut, jf. forslagens § 7, stk. 1. Endvidere har pengeinstitutter eneret til ved henvendelse til offentligheden at tilbyde sig som modtagere af indlån, jf. forslagens § 7, stk. 4.

Virksomheder omfattet af forslagens § 7, stk. 3, 3. pkt., adskiller sig fra sparevirksomheder ved, at disse virksomheder ikke kan modtage indlån. Endvidere er det et krav, at den virksomhed, der består i at modtage